

Vánoční přání

Jsem anděl a jsem tu i pro tebe

Všem přeji bezpečí domova.

"Verčo, pojd' uklidit v kuchyni. U toho počítače si akorát tak křivíš záda.", volala na mě mamka. Fakt jsem u toho počítače seděla a bylo mi tam dobře, ale zvedla jsem se. "Ty někam jedeš ?", zeptala jsem se a popadla smeták, že se jako chystám zametat. "Já jedu ještě nakoupit a podívat se za kolegyni z práce. Od té doby, co jí umřel manžel je smutná. No kdo by nebyl. " popadla klíče od auta a ještě se u dveří otočila a houkla na mě : "Verčo, dej pozor na perník, ať se nespálí." "Dobrá, houkla jsem zpátky na ní a máchla smetákem po podlaze. Když zaklaply dveře, opatrně jsem položila smeták na podlahu a ubíhala zpátky ke svému počítači, jestli mi náhodou někdo neodepsal. Když tu jsem zaslechla podivný zvuk. Táhlo to směrem od koupelny. Zatáhla jsem za kliku od koupelny a uviděla tátu a kapra, který už "odpočíval v pokoji". Všimla jsem si pár šrámů na tátově ruce a tak jsem doběhla pro lékárničku. Táta si umyl ruce a krvácející rány si přestříkal desinfekcí a přelepil náplastí. "Verunko, necejtíš něco ?" zeptal se mě táta. " Jé! Perníky! vykřikla jsem a běžela do kuchyně. Avšak dorazila jsem pozdě, perníčky byly spálené. "Achjo." povzdychla jsem si. Po vyhození všech těch perníčků jsem šla pomáhat tátovi s kaprem. Už bylo pět - čas ke štědrovečerní večeři a mamka nikde. Nervozitou jsem šla zametat. "Mobil má nedostupný." řekl rozpačitě táta. "Nepůjdeme jí hledat ? Třeba je někde v nemocnici nebo tak.." zeptala jsem se ustaraně. "Nikam ji nechodte hledat, maminka je určitě v pořádku." opáčila babička, která seděla na křesle a koukala se na pohádku. Uběhla další hodina.. A další... Polévka stydla a stydla, až nakonec úplně vychladla. A to, už i na babičce bylo znát, že se o maminku bojí. Táta volal všude možně, ale po mamince nebylo ani slechu. Bála jsem se. Co když maminku, už nikdy nevidím..? Skoro jsem brečela. V tu ránu se pohnula klika od dveří a my jsme spatřili maminku. Bylo to jako nějaké kouzlo. "Mamí," vypískla jsem radostí a běžela ji obejmout, ale bránila mi nějaké věc zabalená v dece, pejsek. Nechápatě jsem se na maminku podívala a ona řekla : "Vždycky jsi si přála pejska... Tak doufám, že se o něj budeš starat!" Byla jsem šťastná. Po ohřátí večeře, zpívání koled a rozbalování dárků jsem šla k počítači napsat status. Chtěla jsem napsat : Mám štěňátko.. Ale zjistila jsem, že jsem místo toho napsala - mám mámu.

Mám vás ráda a nechci o vás přijít.